

Kowwaste omma emmandale, miste kuiwa
egga märga neile anda.

Agga ni pea kui Namo olli ärrasõitnud,
hallastas ommeti temma emmand nende
peäle, ja wottis neid omma maiasse, ning
andis omma mehhe riettest neile püksa ja
üllefonnasi; sest wannad räbbalad ollid ag-
ga nende ümber. Kas se emmand sedda
armo, küste pärrast omma issanda was-
to, neile teggi, woi kas ta süddamest nende
peäle hallastas, sedda ei tea ükski muud,
kui Jummal ja temma isse; sest innimen-
ne isse tunneb omma süddame nouud ni
sammo hästi ärra, kui Jummal, ja sepär-
rast saab üksford kura innimesse emese
süddame tunnistus temma keigefibbedam
pinaja ollema.

Namo ei kannud muud karwa riet kui
kollast, ja need ollid keik ühte wisi tehtud,
musta wodri ja musta kraega. Sest ta
ikka kartis, et ta wennad üksford piddid
üllema, ja tahtis se läbbi nendest kohhe
reistwisi olla; agga sesamma assi kossus

diete temma willestust. Sest kui nad nen-
da, Namo wottega wäljaehhitatud, pärra-
jaste emmandaga jutto aiasid, tulli Namo
tee peält taggast watama, kas ta wennad
weel linnas piddid ollema — — emmand
sai neid agga keldri, wina watide tahha
ärrapeita.

Kül Namo keik kohhad läbbi nusutas,
ommeti ta keldri ei oskand minna. Siiski
wottis ta keldri wotme eest ärra, sest se
olli ette unustud, ja pistis sedda omma
kallitsesse, ning satis omma selli, waitfeld
keik linna läbbi otsima, et ta neid leiaks
ja kõrwale sadaks; ja sesinnane luggu pid-
das tedda nelli päwa koddos; sest ta ei
sõitnud mitte enne ärra, kuni sesinnane
temma sõbber keik linna olli läbbi otsinud.

Jggamees woib sedda tuska arwata,
mis sel emmandal nende waeste keldriliste
pärrast olli. Ni pea, kui siis Namo agga
ärra olli sõitnud, laskis ta kohhe jelle keldri
ukse lahti wotta. Agga, mis nad leidsid
— mollemad ollid juunud.